

நல்லூர்க்

கந்தன்

மெய்யன்புடன் அன்பளிப்பு!

கந்தர் அநுபூதி

மறு பிரசுரம்

கடந்த இருபத்திநான்கு வருடங்களாக இடையறாது மெய்கண்டான் நல்லூர்த் தேர்த் திருவிழாவில் முருகன் புகழ் பாடும் பிரபந்தங்களை அடியார்களுக்கு அன்பளிப்பாக வழங்கி வருவது அனைவரும் அறிந்ததே!

இவ் வருடத்துடன் கால் நூற்றாண்டை எட்டிப் பிடிக்கும் இப்பணியின் வரிசையில் இலகுவான, எளிய நடையுடன் கூடிய “கந்தர் அநுபூதி” என்னும் இந்நூல் இவ்வருடம் நல்லூர்த் திருவிழாவில் அடியார்களுக்கு அன்பளிப்பதில் பேருவகை அடைகின்றோம்.

இந்நூல் 1975ம் ஆண்டு வைகாசி விசாகத் தினத்தில் சுழிபுரம் பராளாய்த் தேர்த் திருவிழாவின் போது மெய்கண்டான் அதிபர் அமரர் நா. இரத்தினசபாபதி அவர்களால் தொகுக்கப்பெற்று மெய்கண்டான் அன்பளிப்பாக வழங்கப்பெற்றது.

அனேகரின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க அந்நூலை அப்படியே இம்முறை மறு பிரசுரம் செய்கின்றோம்.

ஆண்டுதோறும் தேர்த் திருவிழாவின் போது வெளிவரும் பிரபந்தங்களை கொடியேற்றத்திலிருந்தே வெளியிட வேண்டுமென்ற வேணவா அமரர் நா. இரத்தினசபாபதி அவர்களின் உள்ளத்தில் அன்றுதொட்டே இருந்தது.

அவ் வேணவாவினை நிறைவேற்றும் வகையில் நாம் கொண்ட துரித முயற்சியின் பயனாக இம்முறை தேர்த் திருவிழாவிற்கு சுமார் பத்து நாட்களுக்கு முன்னதாகவே அடியார்கள் கரங்களில் “கந்தர் அநுபூதி” தவழும் எனத் திருவருள் முன்நிற்க.....! நம்புகின்றோம்.

—மெய்கண்டான்

உ
குமயம்

கந்தர் அநுபூதி

(எளிய நடையிலான உரையுடன் கூடியது)

இஃது

மெய்கண்டான் அதிபர்

நா. இரத்தீசைபாபதி

அவர்களால் தொகுக்கப் பெற்று

மெய்கண்டான் அன்பளிப்பாக

வழங்கப்பெற்றது.

மெய்கண்டான் அச்சகம் லிமிட்டெட்

161, செட்டியார் தெரு,

கொழும்பு-11.

கிளை: ஸ்ரான்லி ரோட், யாழ்ப்பாணம்.

“மெய்கண்டான்”
அன்பளிப்பு வெளியீடு

3250

பிரதிகள்

இராசுத வருடம்
வைகாசி விசாகம்

1975

முன்னுரை

முருகப் பெருமான் என்றும் அகலாத இளமை எளிலுடன் விளங்கும் எமது குல தெய்வம் அவன் இனியன், அருளாளன். 'வேறு கதியில்லை, நீயே கதி' என்று அவனிடம் தஞ்சம் புகும் அடியார்க்கு அபயம் அளித்து, பன்னிரு விழிப்பார்வையாலும் அருள் புரிவான்.

கலியுக வரதனாய், கண்கண்ட தெய்வமாய் அடியவர்க் கெளியனாய் விளங்கும் முருகனை, தமிழ்க் குமரனை, பாடிப் பரவிய தெய்வப் புலவர்களுள் அருணகிரியார் முக்கியமானவர் ஆவார்.

இவர் சுமார் ஐந்நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் திருவண்ணாமலையில் அவதரித்தார். இவர் இளமையில் இலக்கிய இலக்கண நூல்கள், திருமுறைச் சாத்திரங்கள், புராணங்கள், வடமொழி நூல்கள் முதலிய பலவும் கற்று, தேர்ச்சிபெற்று விளங்கினார். இவர் பணம் தேடி, சிற்றின்பவகையில் செலவிட்டு வந்தார். அதனால் குட்டம் முதலிய நோய்கள் வரப்பெற்று வருந்தி, அருளை வட கோபுரத்தருகில் ஆறுமுகனிடம் தமது குறையைக் கூறித் தவங்கிடந்தார். பின் வாழ்க்கையில் வெறுப்புற்று உயிர்விட எண்ணி, கோபுரத்திலேறிக் குதித்தார். உடனே முருகன்

தரிசனம் தந்து அருணகிரியாருக்கு அருள் புரிந்தான் தேனூறு தமிழுக்கு வாயூறும் முருகன் “முத்தைத் தரு” என்று அடியெடுத்துக் கொடுத்து அருணகிரியாரைப் பாடும்படி பணித்தான்.

அருணகிரியார் பாடிய முருகன் புகழ் நூல்கள் பலவாகும். அவற்றில் திருப்புகழ், கந்தர் அநுபூதி, கந்தர் அலங்காரம், கந்தர் அந்தாதி, வேல் விருத்தம், மயில் விருத்தம், சேவல் விருத்தம் ஆதியன முக்கியமானவை.

“உனது பாதமலரில் மந்திரப் பாமாலை ஒன்று சாத்த அருள் புரிய வேண்டும்” என்று முருகனை வேண்டி அருள்பெற்று இந்த “கந்தர நுபூதியை” அருணகிரியார் பாடியருளினார்.

முருகன் அடியார் அனைவர்க்கும் அருளார முத நல்விருந்தாக வெளிவரும் இலகுவான உரையுடன் கூடிய இந்நூலினை நீவிர், பொருளுணர்ந்து தினமும் பாராயணம் செய்து அந்த முருகவேளை எந்த வேளையிலும் மறவாது போற்றி இருமை நலன்களையும் பெற்றுய்ய, இந்நூல் உதவுமாறால், நாம் கருதிய பயனைப் பெற்றவராவோம்!

வணக்கம்.

நா. இரத்தினசபாபதி

“மெய்கண்டான்”

கொழும்பு,

23-5-75.

முருக தீயானம்

அருள் மழை பொழியும் ஆறு திருமுகங்களும், மலர்ந்த பன்னிரு விழித் தாமரைகளும், மணமுடைய குவளை மலர் மாலை பொலிவுற்ற மலையொத்த திருத் தோள்களும், பெரும் வரங்களை அடியார்க்கு அருளவேண்டி நீண்டுள்ள அழகிய பன்னிரு திருக் கரங்களும், மயக்கத்தால் வரும் இருவினையையும் மிதித்தலால் சிவந்த மலர் போன்ற திருவடிகளும் உடைய கங்கையின் ஒப்பற்ற திருமகனே! குகனே! கனியே! கண்ணின் மணியே! கருணையே குடிகொண்டவனே! ஜோதியாய் சுடர் விடும் ஒளியே! மயில் வாகனனே! கடப்ப மாலை அணிந்தவனே! துதிச் சொற்களுக்கு இனிமை பயப்பவனே! தமிழின் அழகே! பழனிப் பதியின் தலைவனே! பக்தியினால் கண்களிலிருந்து நீர்பெருக உன்னைத் தொழுகின்ற அடியார்களுக்கு அமுதே! முன்னேத் தீவினைகளும் ஏனைத் தீவினைகளும் பொடிபடும் படியாக நடம்பயில்கின்ற மயிலை வாகனமாகக் கொண்ட கடவுளே! வாசனை வீசுகின்ற தாமரையுள்ள சரவணப் பொய்கையும், கந்த புரியும், கந்தவெற்பும், செங்கழுநீர் உதிக்கின்ற திருத்தணியும், காஞ்சிபுரத்துக் குமரகோட்டமும், திருவேரகமும், சோலைமலையும், திருப்

பரங்குன்றும், திரு ஆவினன் குடியும், திருவேங்
கடமலையும், குற்றால மலையும், இலஞ்சியும்,
கதிர்காமமும் ஏனைய குன்றுகள் தோறும்
வினையாடி திருச் செந்தில் நகரில் அரசு புரியும்
பெருமானே! முருகா! கருணைக் கடலே! அந்த
மில் அரசே! அன்பர் மனத்துறையும் ஆண்டவா!
அன்பின் வடிவே! அருட் பெருஞ் சோதி!
ஆருயிர் த் துணையே! ஆராவமுதே!
பேரானந்தப் பெருங் கடலே! பிறப்பறுக்கும்
பெருமானே! வானவர் போற்றும் வள்ளலே!
தேனமுதாகிய தித்திக்குந் தீந்தமிழே! தேவாதி
தேவா! திருவருணைக் கோபுரத்தினின்றும்
வீழ்ந்த அருணகிரியாரை ஆட்கொண்ட ஐயனே!
செந்தமிழ்த் திலகமே! சிவனார் தம் திருவே!

வேதம் நான்கினும் மெய்ப்பொருளானவா!
வினை தீர்க்கும் வேலவா! குன்று தோறும்
குமரா! கந்தா! கடம்பா! கதிர் வடிவேலா!
கருணாகரா! கார்த்திகேயா! கண்ணின்
மணியே! கலியுக வரதா! விண்ணவரைச்
சிறை நீட்ட அண்ணலே! எண்ணுதற் கரிய
வண்ணக் கொழுந்தே!

இன்பத்தின் எல்லையே! ஏழிசைப் பயனே!
அன்பெனும் பிடியுள் அகப்படும் மலையே! சிவ
குருபரா! சிலம்பா! தேசிகா! பாலசுப்பிர
மலியா! கோல மயில் வீரா! சூர்ப்பகைவா!
சரவணபவா! குன்றெறிந்தோனே! குகா!

சண்முகா! முன்னுன்கு தோளா! முக்கண்ணி
மைந்தா!

அரிமருகா! திருமுருகா! வேல் முருகா! வள்ளி
மணவாளா! பாபசங்காரா! மன்னுயிர் அனைத்
தும் போற்றும் மாதவா! காதலாகிக் கசிந்து
கண்ணீர் மல்கி ஓதுவார் தமை நன்னெறிக் குய்ப்
பவா! மும் மல மறுக்கும் மூர்த்தியே!

எண்ணரிய பிறவிகளில் அரிதாகிய மானிடப்
பிறவியை எனக்களித்தாய்; அதிலும் கூன் குருடு
செலிடு நீங்கிப் பாங்குறப் பிறக்க அருள் செய்
தாய். பிறந்தேன். வளர்ந்தேன். கல்வி பயின்
றேன். கற்றதனால் ஆய பயன் நின் திருவடி
களைப் பற்றுவதன்றி வேறென்றுளதோ? வீணே
உண்ணுவதற்கும் உறங்குவதற்கும் எதையா
வது உளறிக் திரிவதற்குமா இப் பிறவியை
எனக்களித்தாய்?

ஈசா! நின் பொன்னார் திருமேனியைக்
கண்ணாரக் கண்டு களிக்கவும், என் கரங்களால்
நாளும் நன் மலரெடுத்து நின்மின்னார் பொன்
மேனியில் சாத்தி வணங்கவும், அல்லும் பக
லும் அகமுருகி நின் பெருமை மிகு திருநாமங்
களை என் வாயால் இசைக்கவும், நின் கோயில்
வலம் வந்து “முருகா முருகா,” என்று உருகா
நற் சிந்தையுடன் ஆனந்தக் கூத்தாடி வணங்கி
நற்கதி பெற்று உய்ய ‘பச்சை மயில்

வாகனமும் பன்னிரண்டு திண்தோளும்,
 அச்சம் அகற்றும் அயில் வேலும்—கச்சைத்
 திருவரையும் சீறடியும் செங்கையும் ஈராறு
 அருள் விழியும் மாமுகங்கள் ஆறும்-விரிகரணம்
 சிந்தப்புனைந்த திருமுடிகள் ஓராறும்
 எந்தத்திசையும் எதிர்தோன்ற எழுந்தருளி,
 நேரும் இடர்களையெல்லாம் தூளாக்கி, எவ்வ
 ரம் கேட்பினும் அவ்வரத்தை தந்து, மகிழ்ச்சி
 யோடு என் உள்ளத்தில் புகுந்திருந்து எனது
 பற்றுக்களை நீக்கி, மும்மலத் தொடர்புகளையும்
 அகற்றி, அடியேனை நின் திருவடித் தொண்ட
 னாக ஆட்கொண்டு அடியேனுக்கு முன்னின்று
 திருஅருள் புரிவாயாக!

—“மெய்ப் பதி”

காப்பு

நெஞ்சக் கனகல் லுநெகிழ்ந் துருகத்
தஞ்சத் தருள்சண் முகனுக் கியல்சேர்
செஞ்சொற் புனைமா லைசிறந் திடவே
பஞ்சக் கரவா னைபதம் பணிவாம்.

நெஞ்சக் கனகல்லும் நெகிழ்ந்து உருக
தஞ்சத்து அருள் சண்முகனுக்கு இயல் சேர்
செஞ்சொல் புனை மாலை சிறந்திடவே
பஞ்சக்கர ஆனை பதம் பணிவாம்

கொண்டு கூட்டு

பொழிப்புரை

தஞ்சத்து

தஞ்சம் என்று வந்தவர்க்கு

அருள்
சண்முகனுக்கு

அருள்புரியும் முருகப்பெருமானுக்கு

நெஞ்சக்
கனகல்லும்

கடினமான கல்லுப்போலுள்ள இளகாத
நெஞ்சமும்

நெகிழ்ந்து
உருக

கரைந்து உருகும்படி

இயல்சேர்

இயற்றமிழக்குச் சேர்ந்த

செஞ்சொல்
புனைமாலை

நலமுடைய சொற்களால் தொடுக்கப்
பட்ட இப் பாமாலையானது

சிறந்திடவே

சிறப்பாக விளங்கும் பொருட்டு

பஞ்சக்கர
ஆனைபதம்

ஐந்து திருக்கரங்களை யுடைய யானைமுகக்
கடவுளின் திருவடிகளை

பணிவாம்

வணங்குவாம்

நூல்

ஆடும் பரிவே லணிசே வலெனப்
பாடும் பணியே பணியா வருள்வாய்
தேடும் கயமா முகனைச் செருவிற்
சாடுந் தனியா னைசகோ தரனே

1

ஆடும் பரி வேல் அணிசேவல் எனப்
பாடும் பணியே பணியாக அருள்வாய்
தேடும் கயமா முகனை செருவில்
சாடும் தனியானை சகோதரனே

கொண்டு கூட்டு

பொழிப்புரை

தேடும்
கயமா முகனை

(துன்புறுத்துவதற்காக தேவர்களைத்)
தேடிச் செல்கின்ற கயமுகாசரனை

செருவில் சாடும்

போர்க்களத்தில் தாக்கிவென்ற

தனியானை
சகோதரனே

ஒப்பற்ற ஆனை முகக் கடவுளின் தம்
பியாகிய ஆறுமுகக் கடவுளே

ஆடும் பரி
(என-உம்)

(கார்கால மேகத்தைக் கண்டு, களித்து)
ஆடுகின்ற மயில் எனவும்

வேல்
(என-உம்)

வேல் எனவும்

அணி சேவல்
என (-உம்)

அழகிய சேவல் எனவும்

பாடும் பணியே
பணியாக
அருள்வாய்

உனது புகழை மனம் உருகிப் பாடுகின்ற
செயல் ஒன்றினையே

தொண்டாக அருள் செய்யவிராக

உல்லா சநிரா குலயோ கவிதச்
சல்லா பனிநோ தனுநீ யலையோ
வெல்லா மறவென் னையிழந்த நலஞ்
சொல்லாய் முருகா சுரபு பதியே.

2

உல்லாச நிராகுல யோக வித
சல்லாப விநோதனும் நீ அலையோ
எல்லாம் அற என்னை இழந்த நலம்
செசல்லாய் முருகா சுரபுபதியே

கொண்டு கூட்டு

பொழிப்புரை

முருகா

சுரபுபதியே

உல்லாச(னும்)

நிர்ஆகுல(னும்)

யோக (னும்)

இத (னும்)

சல்லாப (னும்)

விநோதனும்

நீ அலையோ

எல்லாம் அற

என்னை

இழந்த நலம்

சொல்லாய்

முருகப் பெருமானே

விண்ணுலகிற்கும் மண்ணுலகிற்கும்
தலைவரே!

இன்பமுடையவரும்,

துன்பம் இல்லாதவரும்,

சிவயோக மூர்த்தியும்,

இனிமையாகப் பேசுகின்றவரும்,

மகிழ்ச்சியைத் தருகின்றவரும்,

அருள் வினையாடல்களைப் புரிபவரும்,

தேவரீரல்லவோ? (ஆதலினால்,)

புறப்பற்றுக்கள் யாவும் அற்றுபோகவும்

யான் என்ற அகப்பற்று அற்றுப்போக
வும் அதனால் எய்தும் பேரின்பநலத்தை,

அடியேனுக்கு உபதேசித்தருளவீர்,

வானோ புனல்பார் கனன்மா ருதமோ
 ஞானோ தயமோ நவினான் மறையோ
 யானோ மனமோ வெனையான்ட விடந்
 தானோ பொருளா வதுசன் முகனே. 3

வானோ புனல் பார் கனல் மாருதமோ
 ஞான உதயமோ நவில் நான் மறையோ
 யானோ மனமோ எனை ஆண்ட இடம்
 தானோ பொருள் ஆவது சன்முகனே

கொண்டு கூட்டு

பொழிப்புரை

சன்முகனே

பொருள்

ஆவது

வானோ

புனலோ

பாரோ

கனலோ

மாருதமோ

ஞான

உதயமோ

நவில் நான்

மறையோ

யானோ

மனமோ

எனை ஆண்ட

இடம்தானோ

ஆறுமுகக் கடவுளே!

உண்மைப்பொருள் (நித்தியப்பொருள்)
 என்பது,

ஆகாயமோ?

தண்ணீரோ?

நிலனோ?

நெருப்போ?

காற்றோ?

அறிவு தோன்றும் நிலைதானோ?

ஓதப்படுகின்ற நான்கு வேதங்களோ?

யான் என்கின்ற புருட தத்துவமோ?

மனமோ?

அடியேனை ஆட்கொண்ட இடமோ?

(அறியுமாறு அருள் செய்வீராக)

வளைபட் டகைமா தொடுமக் களெனுந்
தளைபட் டழியத் தகுமோ தகுமோ
களைபட் டெழுஞ் ருரமுங் கிரியுந்
தொளைபட் டுருவத் தொடுவே லவனே. 4

வளைபட்ட கை மாதொடு மக்கள் எனும்
தளை பட்டு அழியத் தகுமோ தகுமோ
களை பட்டு எழு சூர் உரமும் கிரியும்
தொளை பட்டு உருவத் தொடு வேலவனே

கொண்டு கூட்டு

பொழிப்புரை

களைபட்டு எழு ★	சுற்றத்தினர் குழப்போருக்கு எழுந்த,
சூர்உரமும்	குரபன்மனுடைய மார்பையும்,
கிரியும்	கிரவுஞ்ச (அவுணாகுதிய) மலையையும்,
தொளைபட்டு	தொளைத்து ஊடுருவிச்செல்லும்படி
உருவ	
தொடு	தொடுத்த வேலாயுதத்தையுடைய
வேலவனே	வரே
வளைபட்ட கை	வளையலை அணிந்த கைகளையுடைய,
மாதொடு	மனை வியுடன்,
மக்கள் எனும்	மக்களும் (பிறசெல்வம், உறவினர்)
தளைபட்டு	என்று கூறப்படுகின்ற,
அழிய	கட்டுப்பாட்டில் அடியேன் கட்டுண்டு
தகுமோ?	அழிந்துபோதல்,
தகுமோ? ★	தக்கது ஆகுமோ? தக்கது ஆகுமோ!
	(தகாது என்றபடி)

மகமா யைகளைத் திடவல் லபிரான்
 முகமா றுமொழிந் துமொழிந் திலனே
 யகமா டைமடந் தையரென் றயருஞ்
 சகமா யையுணின் றுதயங் குவதே

5

மகமாயை களைத்திட வல்ல பிரான்
 முகம் ஆறும் மொழிந்தும் ஒழிந்திலனே
 அகம் ஆடை மடந்தையர் என்று அயரும்
 சகமாயையுள் நின்று தயங்குவதே

கொண்டு கூட்டு

பொழிப்புரை

மகமாயை

வலிமை மிக்க பெரிய மாயைகளை
 (உலக வாழ்வெனும் மயக்கங்களை)
 எல்லாம்

களைத்திடவல்ல

நீக்க வல்லவராகிய,

பிரான்

உயிர்களைவிட்டுப் பிரியாதவராகிய
 முருகப் பெருமானுடைய,

முகம் ஆறும்

ஆறு திருமுகங்களையும்,

மொழிந்தும்

அடியேனுடையநாவானது 'ஆறுமுகம்'
 'ஆறுமுகம்' என்று பன்முறை கூறியும்,
 வீடு,

அகம்

செல்வம்,

மாடு

மடந்தையர்

மாதர் என்று இவைகளை சதா நினைத்து

என்று

அயரும்

சோர்வு அடையச் செய்கின்ற,

சகமாயை

உள் நின்று

உலகமாயையுள் கிடந்து

தயங்குவது

ஒழிந்திலனே

கலங்குவதை அடியேன் விட்டு விலகப்
 பெற்றேனில்லையே.

தினியா னமநோ சிலை மீது உனதாள்
அணியா ரரவிந் தமரும் புமதோ
பணியா வெனவள் ளிபதம் பணியுந்
தணியா வதிமோ கதயா பரனே.

6

தினியான மனோசிலை மீது உனதாள்
அணி ஆர் அரவிந்தம் அரும்பும் அதோ
பணி, யா? என வள்ளி பதம் பணியும்
தணியா அதிமோக தயாபரனே

கொண்டு கூட்டு

பொழிப்புரை

பணி, யா? என

எனக்கு நீ இடும் கட்டளைகள்.
எவையோ?, என்று வினாவி.

வள்ளி பதம்
பணியும்

வள்ளியம்மையின் பா தத்தை
வணங்குகின்ற,

தணியா

குறைவு இல்லாத,

அதிமோக

மிகுந்த காதல் கொண்டுள்ள,

தயாபரனே

மிகுந்த கருணைக் கடவுளே!

தினியான
மனோசிலைமீது

மிகவும் கடினமான மனமாகிய
கல்லின் மீது,

உனதாள்

உமது திருவடியாகிய,

அணிஆர் அர-
விந்தம் அது
அரும்புமதோ

அழகு நிறைந்த தாமரை மலருமோ?

கெடுவாய் மனனே! கதிகேள், கரவா
திடுவாய்; வடிவேல் இறைதாள் நினைவாய்
சுடுவாய் நெடுவே தனைதாள் படவே
விடுவாய் விடுவாய் வினையா வைபுமே. 7

கெடுவாய் மனனே! கதிகேள் கரவாது
இடுவாய்; வடிவேல் இறைதாள் நினைவாய்;
சுடுவாய் நெடுவேதனை தூள்படவே
விடுவாய் விடுவாய் வினை யாவைபுமே.

கொண்டு கூட்டு

பொழிப்புரை

மனனே	★ ஏ மனமே!
கெடுவாய்	வீணே கெட்டொழிகின்றாய்;
கதிகேள்	நீ உய்யும் வழியைக் கூறுகின்றேன்; கேட்பாயாக,
கரவாது இடுவாய்	இரப்பவர்க்கு ஒளியாமல் இயன்ற தைத் தருவாயாக,
வடிவேல் இறைதாள் நினைவாய்	சூரிய வேலாயுதத்தையுடைய முருகப் பெருமானுடைய திருவடியை மறவா மல் தியானிப்பாயாக.
நெடுவேதனை	(இவ்வாறு முருகவேளை நினைத்து வந் தால்) நீண்டகாலமாகத் தொடர்ந்து வருகின்ற பிறவித் துன்பத்தை,
தூள்படவே சுடுவாய்	பொடிப் பொடியாகப் போகுமாறு ஞானக்கினியால் சுட்டு எரிப்பாயாக;
வினை யாவை யும் விடுவாய் விடுவாய்	வினைகள் அனைத்தையும் விட்டு விடுவாயாக.

அமரும் பதிகே ளகமா மெனுமிப்
பிமரங் கெடமெய்ப் பொருள்பே சியவா!
குமரன் கிரிரா சகுமா ரிமகன்
சமரம் பொருதா னவநா சகனே.

8

அமரும் பதி கேள் அகமாம் எனும் இப்
பிமரங் கெடமெய்ப் பொருள் பேசியவா!
குமரன் கிரிராச குமாரி மகன்
சமரம் பொருதானவ நாசகனே!

கொண்டுக்கூட்டு

பொழிப்புரை

குமரன்

குமரக் கடவுள்

கிரிராசகுமாரி
மகன்

மலையரசன து மகளாகிய பார்வதி
புதல்வர்,

சமரம்பொரு
தானவ நாச
கனே

போர் புரிந்த அகரர்களை அழித்தவரே!

அமரும் பதி

யான் விரும்புகின்ற ஊர்,

கேள்

உறவினர்கள்

அகம்ஆம்

நான் என்று கூறப்படுகின்ற,

இ பிமரம்கெட

இந்த மயக்க அறிவு கெட்டொழியு
மாறு,

மெய்பொள்ளு
பேசியவா

மெய்ப்பொருள் இன்னதென்று
உபதேசித்தருளியவரே,

மட்டுர் குழல்மங் கையர்மை யல்வலைப்
பட்டு சல்படும் படரென் றெழிவேன்,
தட்டு டறவேல் சையிலத் தெறியும்
நிட்டு ரநிரா குலநிர்ப் பயனே.

9

மட்டு ஊர் குழல்மங்கையர் மையல் வலை
பட்டு ஊசல் படும்படர் என்று ஒழிவேன்
தட்டு ஊடு அற வேல்சைலத்து எறியும்
நிட்டு ரநிராகுல நிர்ப்பயனே!

கொண்டு கூட்டு

பொழிப்புரை

சையிலத்து

கிரவுஞ்ச மலையின் மீது

தட்டு ஊடு அற

தடைகள் இன்றி அதன் நடுவிடம்
ஊடுருவிச் செல்லும்படி

வேல் எறியும்

வேலாயுதத்தை விடுத்த,

நிட்டுரே

கடுமை வாய்ந்தவரே!

நிராகுல
நிர்ப்பயனே

கலக்கம் இல்லாதவரே! பயம் இல்லாத
வரே!

மட்டு ஊர்

தேன் துளிக்கின்ற மலர் குடிய
கூந்தலையுடைய,

குழல்

பெண்களது,

மங்கையர்

மையல்

மோக வலையில் அகப்பட்டு,

வலை பட்டு

ஊசல் படும்

ஊஞ்சல் ஆடுவதுபோல், உள்ளம் தடு
மாறுகின்ற தன்மையை

படர்

என்று

ஒழிவேன்

எக்காலத்தில் அடியேன் நீங்குவேன்?
(விரைவில் விலக்கி அருள்புரிவீராக)

கார்மா மிசைகா லன்வரிற் கலபத்
தேர்மா மிசைவந் தெதிரப் படுவாய்;
தார்மார் பவலா ரிதலா ரியெனுஞ்
சூர்மா மடியத் தொடுவே லவனே.

10

கார்மாமிசை காலன்வரின் கலபத்
தோர்மாமிசை வத்து எதிரப் படுவாய்
தார்மார்ப! வலாரி தலாரி! எனும்
சூர்மா மடியத் தொடு வேலவனே!

கொண்டுக்கூட்டு

பொழிப்புரை

தார் மார்ப

மலர்மாலையணிந்த திருமார்பினரே!

வலாரி தலாரி
எனும்

வலன் என்னும் அசுரனையழிந்த இந்திர
னுடைய நகரமாகிய பொன்னுலகை
அழித்த

சூர் மா
மடிய தொடு

சூரனாகிய மாமரம் அழிவுபடும்படி
செலுத்திய,

வேலவனே

வேற்படையை உடையவரே!

கார் மா மிசை

கரிய எருமையின் மீது,

காலன் வரில்

காலன் வருகின்றபோது,

கலபத்து
ஏர்மா மிசை
வந்து

தோகையுடைய அழகிய மயில் வாக
னத்தில் எழுந்தருளி வந்து,

எதிர்படுவாய்

அடியேன் இதிரே தரிசனம் தந்தருள்
வீராக.

கூகா வெனவென் கிளைகூ டியழப்
 போகா வகைமெய்ப் பொருள்பே ரியவா!
 நாகா சலவே லவநா லுகவித்
 தியாகா சுரலோ கசிகா மணியே.

11

‘கூகா என என் கிளைகூடி அழப்
 போகா வகைமெய்ப் பொருள் பேசியவா
 நாகாசல! வேலவ! நாலுகவி
 த்யாகா! சுரலோக சிகாமணியே!

கொண்டுகூட்டு

பொழிப்புரை

நாக அசல

நாககிரியாகிய திருச்செங்கோட்டு மலையில் எழுந்தருளியுள்ளவரே!

வேலவ

வேலாயுதக் கடவுளே!

நாலு கவி
 த்யாகா

ஆசுகவி, மதுரகவி, சித்திரகவி, வித்தாரகவி என்ற நாற்கவிகளைப் பாடுந் திறத்தைத் தந்தருள்பவரே!

சுரலோக
 சிகாமணியே

தேவலோகத்துக்கு முதன்மையானவரே!

என் கிளை கூடி

எனது சுற்றத்தார் ஒன்றுகூடி.

கூகா எனஅழ

கூகா என்று ஒலமிட்டு அழும்படி.

போகா வகை

இறந்து போகாத வண்ணம்.

மெய் பொருள்
 பேசியவா

உண்மை ஞானப் பொருளை அடியேனுக்கு உபதேசித்தருளியவரே

செம்மான் மகளைத் திருநீத் திருடன்
 பெம்மான் முருகன் பிறவான் இறவான்
 சும்மா இருசொல் லறஎன் நலுமே
 அம்மா பெருளொன் றுமறிந் திலனே. 12

செம்மான் மகளைத் திருநீத் திருடன்
 பெம்மான் முருகன் பிறவான் இறவான்
 சும்மா இரு சொல்லற என்றலுமே
 அம்மா பொருள் ஒன்றும் அறிந்திலனே.

கொண்டு கூட்டு

பொழிப்புரை

செம் மான்
 மகளை

செவ்விய மானின் புதல்வியாகிய
 வள்ளியம்மையாரை,

திருநீத்
 திருடன்

(வேடரிடமிருந்து) களவில் கவர்ந்து
 போன கள்வரும்,

பெம்மான்

பெருமையுடையவரும்,

முருகன்
 பிறவான்
 இறவான்

பிறப்பு இறப்பு இல்லாத முழு முதற்
 கடவுளுமாகிய முருகப் பெருமான்,

சொல் அற
 சும்மா இரு

சொல்லொழிந்து மௌன நிலையில்
 இருப்பாய்,

என்றலுமே

என்று உபதேசித்தவுடனே,

பொருள்
 ஒன்றும்
 அறிந்திலனே

உலகப் பொருள் ஒன்றையும் அறியாது
 நின்றேன்,

அம்மா

இது என்ன அதிசயம்!

முருகன் தனிவேல் முனிநங் குருவென்
 றருள்கொண் டறியா ரறியுந் தரமோ!
 உருவன் றருவன் றுளதன் நிலதன்
 றிருளன் றொளியன் றெனநின் றதுவே. 13

முருகன் தனிவேல் முனி நம் குரு என்று
 அருள்கொண்டு அறியார் அறியும் தரமோ
 உரு அன்று அரு அன்று உளது அன்று இலது அன்று
 இருள் அன்று ஒளி அன்று என நின்ற அதுவே

கொண்டுகூட்டு

பொழிப்புரை

உரு அன்று
 அரு அன்று
 உளது அன்று
 இலது அன்று
 இருள் அன்று
 ஒளி அன்று
 என நின்ற
 அதுவே
 முருகன்
 தனி வேல்
 முனி
 நம் குரு என்று
 அருள்
 கொண்டு
 அறியார்
 அறியும்
 தரமோ

உருவப் பொருளும் அன்று,
 அருவப் பொருளும் அன்று,
 உள்ள பொருளும் அன்று,
 இல்லாத பொருளும் அன்று,
 இருளும் அன்று,
 ஒளியாகிய பொருளும் அன்று,
 என்று சொல்லுந் தன்மையில் நின்ற
 அப் பரம் பொருளே,
 முருகப் பெருமான் என்றும்,
 ஒப்பற்ற வேலை ஏந்திய முனிவன்
 என்றும்,
 நமது பரமகுரு என்றும்,
 அப்பரமனது திருவருளைக் கொண்டு
 அறியமாட்டாதவர்கள்,
 அறியவல்லவர் ஆவரோ?
 (ஆகார் என்றபடி)

கைவாய் கதிர்வேன் முருகன் கழல்பெற்று
யுவாய் மனனே! ஒழிவா யொழிவாய்;
மெய்வாய் விழிநா சியொடுஞ் செவியாம்
ஐவாய் வழிசெல் லுமவா வினையே.

14

கைவாய் கதிர்வேல் முருகன் கழல்பெற்று
உய்வாய் மனனே ஒழிவாய் ஒழிவாய்
மெய்வாய் விழிநாசி யொடும் செவியாம்
ஐவாய் வழிசெல்லும் அவாவினையே.

கொண்டுக்கூட்டு

பொழிப்புரை

மனனே

ஏ மனமே!

மெய்

உடம்பு,

வாய்

வாய்,

விழி

கண்,

நாசி

மூக்கு,

செவியாம்

காது ஆகிய

ஐவாய்
வழிசெல்லும்
அவாவினையே

ஐம்பொறிகளின் வழியே செல்லும்
ஆசைகளை

ஒழிவாய்
ஒழிவாய்

முற்றிலும்விடுவாய் விடுவாய் (அதனால்)

கைவாய்
கதிர்வேல்

திருக்கரத்தில் ஒளிபெற்ற வேலாயுதத்
தையுடைய

முருகன்
கழல்பெற்று

முருகப்பெருமானுடைய திருவடியைப்
பெற்று

உய்வாய்

உய்தி பெறுவாயாக.

15

முருகன் குமரன் குகனென் றுமொழிந்
துருகுஞ் செயல் தந்து னார்வென் றருள்வாய்
பொருபுங் கவரும் புனியும் பரவுங்
குருபுங் கவவென் குணபஞ் சரணே. 15

முருகன் குமரன் குகன் என்று மொழிந்து
உருகும் செயல் தந்து உணர்வு என்று அருள்வாய்
பொரு புங்கவரும் புனியும் பரவும்
குருபுங்கவ எண்குண பஞ்சரணே.

கொண்டுக் கூட்டு

பொழிப்புரை

பொரு
புங்கவரும்

★ அன்பு பொருந்தியுள்ள தேவர்களும்,

புனியும்

மண்ணுலகத்தோரும்,

பரவும்

புகழ்ந்து துதிக்கின்ற,

குரு புங்கவ

சிறந்த குருமூர்த்தியே,

எண்குண
பஞ்சரணே

அருட்குணங்கள் எட்டுக்கும் உறைவிட
மானவரே,

முருகன்
குமரன் குகன்
என்று
மொழிந்து

முருகன், குமரன் குகன் என்று திரு
நாமங்களை மெய்யன் புடன் கூறி,

உருகும்
செயல் தந்து

உள்ளம் உருகும் தன்மையைத் தந்து,

உணர்வு
என்று
அருள்வாய் ★

மெய்யுணர்வை எப்போது அடியே
னுக்கு அருள்புரிவீர்?

பேரா சையெனும் பிணியிற் பிணிபட்
 டோரா வினையே னுழலத் தகுமோ?
 வீரா முதுசூர் படவே, லெறியுஞ்
 சூரா! சுரலோ கதுரந் தரனே.

16

பேராசை எனும் பிணியில் பிணிபட்டு
 ஓரா வினையேன் உழலத் தகுமோ?
 வீரா! முதுசூர் படவேல் எறியும்
 சூரா! சுரலோக துரந்தரனே!

கொண்டு கூட்டு

பொழிப்புரை

வீரா

வீரமூர்த்தியே!

முதுசூர்பட

பழமையான சூரபன்மனுடைய
 உருவம் மாறி நிலை அழியும்படி

வேல் எறியும்

வேலாயுதத்தைச் செலுத்திய,

சூரா

சூரமணியே!

சுரலோக
 துரந்தரனே

தேவவுலகத்தைக் காத்தருளியவரே.

ஓரா
 வினையேன்

ஆராய்கின்ற நல்லறிவு இல்லாத தீவினையுடைய அடியேன்,

பெரு ஆசை
 எனும்

பெரிய ஆசையாகிய,

பிணியில்
 பிணிபட்டு

தனையில் கட்டுண்டு,

உழலதகுமோ★ உழலுதல் தகுதியோ?

யாமோ தியகல் வியுமெம் மறிவுந்
தாமே பெறவே லவர்தந் ததனாற்
பூமேன் மயல்போ யறமெய்ப் புணர்வீர்
நாமே நடவீர் நடவீ ரினியே.

17

யாமோதிய கல்வியும் மெய்யறிவும்
தாமேபெற வேலவர் தந்ததனால்
பூமேல் மயல் போய் அறம் மெய்ப்புணர்வீர்
நாமேல் நடவீர் நடவீர் இனியே.

கொண்டுக்கூட்டு

பொழிப்புரை

யாம் ஓதிய

நாம் நல்லாசிரியர்பால் ஓதியுணர்ந்த.

கல்வியும்

கல்வியறிவையும்,

எம் அறிவும்

நமது இயற்கை யறிவையும்,

பெற

நாம் பெற்றுக்கொள்ளும்படி,

வேலவர்

தாமே தந்த

தனால்

மெய்ஞ்ஞான வேலை ஏந்திய முருகவே:
அவராகவே நமக்கு வழங்கிய காரணத்தால்,

பூமேல்

பூமியில் உள்ளவரை,

மயல்போய்

நீங்கள் மயக்கங்களை நீக்கி,

அற மெய்

புணர்வீர்

அறத்தொடும் உண்மையொடும்
சேருங்கள்,

இனி நாமேல்

நடவீர் நடவீர்

இனிமேல் நாவில் நடவுங்கள், நடவுங்
கள் அப் பெருமானைப் பாடுங்கள்,
பாடுங்கள்.

உதியா மரியா வுணரா மறவா
 விதிமா லறியா விமலன் புதல்வா!
 அதிகா! வனகா! வபயா! வமரா
 பதிகா வல!சூர பயங் கரனே.

18

உதியா மரியா உணரா மறவா
 விதிமால் அறியா விமலன் புதல்வா
 அதிகா அநகா அபயா அமரா
 பதிகாவல சூர பயங்கரனே.

கொண்டு கூட்டு

பொழிப்புரை

உதியா

பிறவாமலும்,

மரியா

இறவாமலும்,

உணரா

நினையாமலும்,

மறவா

மறவாமலும்,

விதி மால்
அறியா

நான்முகனும் நாரணனும் தேடிக்
 காணாதவனுமாய் விளங்கும்,

விமலன்
புதல்வா

மலமில்லாத சிவபெருமானுடைய
 திருக்குமாரரே!

அதிகா

எல்லார்க்கும் மேலானவரே!

அநகா

பாவம் இல்லாதவரே!

அபயா

பயம் இல்லாதவரே!

அமராவதி
காவல

அமராவதியைக் காப்பாற்றியவரே!

சூர
பயங்கரனே

சூரபன்மனுக்கு அச்சத்தைத்
 தந்தவரே!

வடிவுந் தனமும் மனமும் குணமும்
 குடியுங் குலமும் குடிபோ கியவா;
 அடியந் தமிழா அயில்வே லரசே!
 மிடியென் றொருபா விவெளிப் படினே. 19

வடிவும் தனமும் மனமும் குணமும்
 குடியும் குலமும் குடிபோ கியவா
 அடியந் தமிழா அயில்வேல் அரசே
 மிடியென்று ஒரு பாவி வெளிப்படினே.

கொண்டு கூட்டு

பொழிப்புரை

அடி அந்தம் ★
 இலா
 அயில்வேல்
 அரசே
 மிடி என்ற
 ஒரு பாவி
 வெளிப்
 படினே

வடிவும்
 தனமும்
 மனமும்
 குணமும்
 குடியும்
 குலமும்
 குடிபோகியவா ★

முதலும் முடிவும் இல்லாத,
 கூரிய வேற்படையை ஏந்திய அரசே!
 வறுமையென்ற ஒரு பாவி,
 தோன்றினால்,
 உடலழகும்,
 செல்வமும்,
 நல்ல மனமும்,
 நற்குணமும்,
 பிறந்த குடியின் பெருமையும்,
 பிறந்த குலத்தின் பெருமையும்,
 விட்டுவிட்டு வேறு இடத்திற்குக் குடி
 போய்விட்டன. (ஆ.-வியப்புக் குறிப்பு)

அரிதா கியமெய்ப் பொருளுக் கடியேன்
உரிதா உபதே சமுணர்த் தியவா
விரிதா ரணவிக் ரம! வே ளிமையோர்
புரிதா ரகநா கபுரந் த்ரனே.

20

அரிதாகிய மெய்ப்பொருளுக்கு அடியேன்
உரிதாஉப தேசம் உணர்த்தியவா
விரிதாரண விக்ரம வேள் இமையோர்
புரிதாரக நாக புரந்தரனே.

கொண் டுகூட்டு

பொழிப்புரை.

விரி தாரண	★	விரிந்து பரந்த உறுதியுள்ளவரே!
விக்கிரம		மிகுந்த வலிமையுடையவரே!
வேள்		எல்லோராலும் விரும்பப்படுகின்றவரே
இமையோர் புரிதாரக		தேவர்கள் விரும்பும் பிரணவப் பொருளே!
நாக புரந்தரனே		தேவர் உலகத்தைத் தாங்குபவரே!
அரிது ஆகிய		அடைதற்கு அரிது ஆகிய,
மெய்ப் பொருளுக்கு		உண்மைப் பொருளைப் பெறுவதற்கு,
அடியேன் உரிதா		அடியேனாகிய நான் தகுதியுடைவன கும்படி.
உபதேசம் உணர்த்தி யவா	★	உபதேசத்தினால் உணர்த்தியருளிய அருள்திறம் ஆச்சரியமானது.

கருதா மறவா நெறிகா ணவெனக்
கிருதாள் வனசந் தரவென் றிசைவாய்;
வரதா! முருகா! மயில்வா கனனே!
விரதா சுர! சூ ரவிபா டணனே.

21

கருதா மறவா நெறிகாண எனக்கு
கிருதாள் வனசந்தர என்று இசைவாய்
வரதா முருகாமயில்வா கனனே.
விரதா சுரசூர விபாடணனே.

கொண்டுக்கூட்டு

பொழிப்புரை

வரதா	★ கேட்ட வரங்களை வழங்குபவரே!
முருகா	முருகக் கடவுளே!
மயில் வாகனனே	மயிலை வாகனமாகக் கொண்டவரே!
விதர அசுரசூர	அருவருப்புடைய அசுரனாகிய சூரபன் மனை,
விபாடணனே	வேலால் பிளந்தவரே!
கருதா மறவா நெறிகாண	நினைப்பு மறப்பு அற்ற வழியைக் கண்டுகொள்ள,
எனக்கு	அடியேனுக்கு,
இரு தாள் வனசம் தர	இரு பாதங்களாகிய தாமரைகளைத் தருவதற்கு,
என்று இசைவாய் ★	எப்பொழுது திருவுள்ளம் இசைந் தருவோவீர்.

காளைக் குமரே சனெனக் கருதித்
தாளைப் பணியத் தவமெய் தியவா!
பாளைக் குழல்வள் ளிபதம் பணியும்
வேளைச் சுரபூ பதிமே ருவையே.

22

காளைக் கும ரேசன் எனக் கருதித்
தாளைப் பணியத் தவமெய் தியவா!
பாளைக்குழல் வள்ளி பதம் பணியும்
வேளைச் சுர பூ பதி மேருவையே!

கொண்டு கூட்டு

பொழிப்புரை

பாளை குழல்

கழுகின்பாளைபோன்ற நீண்ட கூந்தலை யுடைய,

வள்ளி பதம்
பணியும்

வள்ளிபிராட்டியின் பாதங்களைத் தொழுகின்ற.

வேளை

செவ்வேளாகிய முருகப்பெருமானை,

சுரபூபதி

தேவர்களுக்குத் தலைவராய்,

மேருவை

மேருமலைபோன்ற பெருமையுடைய வரை,

காளை குமர
சன் என
கருதி

காளைப்பருவம் உள்ள குமார மூர்த்தி யென்று தியானித்து,

தாளை பணிய

அவருடைய திருவடியை வணங்கும்படி.

தவம்
எய்தியவா

தவத்தினை அடியேன் பெற்றபேறு ஆச்சரியமானது.

23

அடியைக் குறியா தறியா மையினான்
முடியக் கெடவோ? முறையோ முறையோ?
வடிவிக் ரமவேல் மகிபா! குறமின்
கொடியைப் புணருங் குணபூ தரனே. 23

அடியைக் குறியாது அறியாமையினால்
முடியக் கெடவோ! முறையோ! முறையோ!
வடிவிக்கிரம வேல் மகிபா! குறமின்
கொடியைப் புணருங் குணபூதரனே!

கொண்டுகூட்டு

பொழிப்புரை

வடி விக்ரம
வேல் மகிபா

கூர்மையும் வலிமையும் உடைய வேலா
யுதத்தையேந்திய தலைவரே!

குறமின்
கொடியை
புணரும்

குறவர் குலத்தில் வளர்ந்த மின்னல்
கொடிபோன்ற வள்ளிநாயகியைத் தழு
வுகின்ற

குணபூதரனே

குணக் குன்றமே!

அடியை
குறியாது

உமது திருவடியைத் தியானிக்காமல்

அறியாமை
யினால்

அறிவின்மையினால்.

முடிய
கெடவோ

அடியோடு அடியேன் அழிந்து
படலாமோ?

முறையோ
முறையோ

இது நீதியோ? நீதியோ?

கூர்வேல் விழிமங் கையர் கொங்கையிலே
சேர்வே னருள்சே ரவுமென் னுமதோ?
சூர்வே ரொடுகுன் றுதொளைத் தநெடும்
போர்வே ல!புரந் தரபூ பதியே. 24

கூர்வேல் விழி மங்கையர் கொங்கையிலே
சேர்வேன் அருள் சேரவும் எண்ணுமதோ!
சூர்வேரொடு குன்று தொளைத்த நெடும்
போர்வேல்! புரந்தர பூபதியே!

கொண்டுகூட்டு

பொழிப்புரை

சூர் வேரொடு ★ குரபன்மண் குலம் முழுவதையும்,

குன்று
தொளைத்த

அவனுக்கு அரண்புரிந்த எழு கிரிகளையும் தொளைத்த.

நெடும் போர்
வேல்

நெடிய போர் செய்யவல்ல வேலாயுதத்தை ஏந்தியவரே!

புரந்தர
பூபதியே

இந்திரனுடைய நகரத்துக்குத் தலைவரே!

கூர் வேல் விழி

கூரிய வேல் போன்ற கண்களையுடைய,

மங்கையர்
கொங்கை
யிலே

மாதர்களுடைய தனங்களை,

சேர்வேன்

சேர விரும்புகின்றவனாகிய சிறியேன்,

அருள் சேரவும்
எண்ணுமதோ ★

திருவருட்பெற்றியை கூடுமாறு எண்ணும் பேறு பெறுமோ?

மெய்யே யென வெவ்வினை வாழ் வையுந்
தையோ! அடியேனலையத் தகுமோ?
கையோ அயிலோ கழலோ முழுதுஞ்
செய்யோய்! மயிலேறிய சேவகனே!

25

மெய்யே என வெவ் வினை வாழ்வை உகந்து
ஐயோ! அடியேன் அலையத் தகுமோ!
கையோ! அயிலோ! கழலோ! முழுதும்
செய்யோய் மயில் ஏறிய சேவகனே!

கொண்டுகூட்டு

பொழிப்புரை

கையோ	★ திருக்கரங்கள் மட்டுமோ?
அயிலோ!	கையில்ஏந்தும் வேலாயுதம் மட்டுமோ!
கழலோ	திருவடிகள் மட்டுமோ?
முழுதும் செய்யோய்	திருமேனி முழுதும் செம்மைநிறம் அமைந்தவரே!
மயில் ஏறிய சேவகனே	மயிலின்மீது ஏறிய வீரமூர்த்தியே!
வெவ் வினை வாழ்வை	கொடிய திவினையால் வந்த வாழ்க் கையை,
மெய்யே என உகந்து	என்றும் நிலைத்ததாகக் கருதி மகிழ்ந்து,
ஐயோ	அந்தோ!
அடியேன் அலையதகுமோ★	அடியேன் உழலுவது நீதியோ?

ஆதாரமில்ை னருளைப் பெறவே
நீதா னொருசற் றுநினைந் திலையே;
வேதா கமஞா னவிநோ தமனோ
தீதா! சுரலோக கசிகா மணியே.

26

ஆதாரம் இலேன் அருளைப் பெறவே
நீதான் ஒருசற்றும் நினைத்தி லையே!
வேத ஆகம ஞான விநோத! மனோ
தீதா சுரலோக சிகாமணியே!

கொண்டுகூட்டு

பொழிப்புரை

வேத ஆகம
ஞான வினோத

வேதங்களினாலும் ஆகமங்களினாலும்
வினோதின்ற ஞானத்துடன் பொழுது
போக்குபவரே!

மன அநீதா

மனத்திற்கு எட்டாதவரே!

சுரலோக
சிகாமணியே

தேவலோகத்தின் முடிமணியாக
விளங்குபவரே!

ஆதாரம்
இலேன்

உமது திருவடியையன்றி வேறு எவ்
விதப் பற்றுக்கோடும் இல்லாதவனாகிய
அடியேன்,

அருளை
பெறவே

திருவருளைப்பெற்று உய்யுமாறு,

நீதான்
ஒரு சற்றும்
நினைத்திலையே★

தேவரீர் ஒரு சிறிதளவேனும் நினைக்க
வில்லையே.

மின்னே நிகர்வாழ் வைவிரும் பியயான்
 என்னே விதியின் பயனிங் கிதுவோ!
 பொன்னே! மணியே! பொருளே! அருளே!
 மன்னே மமிலே நியவா னவனே.

27

மின்னே நிகர் வாழ்வை விரும்பிய யான்
 என்னே விதியின் பயன் இங்கு இதுவோ!
 பொன்னே! மணியே! பொருளே! அருளே!
 மன்னே! மமில் ஏறிய வானவனே!

கொண்டு கூட்டு

பொழிப்புரை

பொன்னே
 மணியே
 பொருளே
 அருளே
 மன்னே

பொன்போல அருமை வாய்ந்தவரே!
 மணிபோல ஒளி வீசுபவரே!
 பேரின்பப் பொருளே!
 பேரருளுடையவரே!
 நிலைபெற்ற தலைவரே!

மமில் ஏறிய
 வானவனே

மயிலை வாகனமாகக் கொண்ட
 மேலானவரே!

மின்னே நிகர்
 வாழ்வை
 விரும்பிய
 யான்

மின்னலைப்போல் தோன்றி உடனே
 மறையும் நிலையில்லாத உலக வாழ்வை
 நிலைத்த தென எண்ணி விரும்பியுள்ள
 அடியேன்

என்னே

என்ன என்று சொல்வேன்

இங்கு

இந்தவுலகில்

விதியின்பயன்
 இதுவோ

என் தலைவிதியின் பயன் இதுதானே!

ஆளு வமுதே! அயில்வே ஸரசே!
 ஞான கரனே! நவிலத் தகுமே!
 யானு கியவென் னேவிழுங் கிவெறுந்
 தானும் நிலைநின் றதுதற் பரமே.

28

ஆளுஅமுதே! அயில்வேல் அரசே!
 ஞான கரனே! நவிலத் தகுமோ!
 யானுகிய என்னை விழுங்கி வெறுந்
 தானும் நின்றது தற் பரமே!

கொண்டுசூட்டு

பொழிப்புரை

ஆளு அமுதே ★	கெடுதல் இல்லாத அமுதம் போன்ற இனியவரே
அயில் வேல் அரசே	கூரிய வேலாயுதத்தை உடைய அரசே
ஞான ஆகரனே	ஞானத்துக்கு இருப்பிடமானவரே
யான் ஆகிய என்னை விழுங்கி	யான் என்னும் ஆணவமுனைப்பில் அழுந்தியிருக்கும் உயிராகிய என்னை எனது சிவபோதத்தைப் போக்கி, சிவபோதத்துள் அடக்கிக் கொண்டு,
வெறும் தானும்	வேறு ஒன்றும் இல்லாது எல்லாம் தானேயாய்
நிலை நின்றது	நிலைப்பெற்று நிற்கின்ற
தற்பரமே	மேலான நிலையை
நவிலத் தகுமோ ★	(உணர்வதல்லால், பிறருக்கு) சொல்ல இயலுமே? (சொல்ல இயலாது என்றபடி)

இல்லே யெனுமாயையி லிட்டனைநீ
 பொல்லே னறியாமை பொறுத்திலையே
 மல்லே புரி பன்னிரு வாகுவினென்
 சொல்லே புனையுஞ் சுடர்வே லவனே. 29

இல்லே எனும் மாயையில் இட்டனைநீ
 பொல்லேன் அறியாமை பொறுத்திலையே
 மல்லே புரி பன்னிரு வாகுவில் என்
 சொல்லே புனையும் சுடர்வே லவனே!

கொண்டு கூட்டு

பொழிப்புரை

மல்லே புரி	★ மற்போர் புரிவதற்கு ஏற்றதான
பன் இரு வாகு வில்	பன்விரண்டு திருத்தோள்களிலும்
என் சொல்லே புனையும்	அடியேனுடைய பாமாலைகளையே தரித் துக் கொள்ளும்
சுடர் வேலவனே	ஒளி வீசும் வேலாயுதக் கடவுளே
இல்லே எனும் மாயையில்	இல் வாழ்க்கை யென்னும் மாய வாழ் வில்
நீ இட்டனை	அடியேனை அகப்படச் செய்து விட்டீர்
பொல்லேன்	தீயேனாகிய என்னுடைய
அறியாமை பொறுத் திலையே ★	அறிவினத்தால் செய்த பிழைகளைப் பொறுத்திரில்லையே

செவ்வா னுருவிற் றிகழ்வே லவனன்
 ரெவ்வா ததென வுணர்வித் ததுதான்
 அவ்வா றறிவா ரறிகின் றதலால்
 எவ்வா ரெருவர்க் கிசைவிப் பதுவே. 30

செவ்வான் உருவில் திகழ் வேலவன் அன்று
 ஒவ்வாதது என உணர்வித்தது தான்
 அவ்வாறு அறிவார் அறிகின்றது அலால்
 எவ்வாறு ஒருவர்க்கு இசைவிப்பது வே!

கொண்டு கூட்டு

பொழிப்புரை

செவ்வான்
 உருவில்திகழ்

செம்மையான வானவுருவத்துடன்
 விளங்கும்

வேலவன்

வேற்பெருமான்

அன்று

அந்நாளில்

ஒவ்வாதது
 என

இந்த உபதேசத்துக்கு நிகரானது
 வேறொன்றுமில்லை என்று சொல்லும்
 படி

உணர்வித்தது
 தான்

உபதேசத்தால் உணர்த்திய சுவாநு
 பூதியை

அவ்வாறு

அறிவார் அறிகின்றது

அலால்

அங்ஙனம் உபதேசமுறையில் தமக்குள்
 உள்ளுணர்வால் உணர்வதல்லாமல்

ஒருவர்க்கு எவ்
 வாறு இசை
 விப்பது

அதனை மற்றொரு வருக்கு வார்தை
 களால் எப்படிச் சொல்ல முடியும்?
 (முடியாது)

பாழ்வாழ் வெனுமிப் படுமா யையிலே
 வீழ்வா யெனவென் னைவிதித் தனையே;
 தாழ்வா னவைசெய் தனதா முளவோ?
 வாழ்வா யினிநீ மயில்வா கனனே. 31

பாழ் வாழ்வு எனும் இப் படுமாயையிலே
 வீழ்வாய் எனஎன்னை விதித் தனையே!
 தாழ்வானவை செய்தன தாம் உளவோ?
 வாழ்வாய் இனிநீ மயில் வாகனனே!

கொண்டுக்கூட்டு

பொழிப்புரை

மயில்
 வாகனனே

மயிலை வாகனமாகக் கொண்ட முருகப்
 பெருமானே

பாழ் வாழ்வு
 எனும்

நிலையில்லாத (அழியும்) உலகவாழ்வு
 என்கின்ற

இ படு
 மாயையிலே

இந்தப் பெரிய மாயையாகிய படு
 குழியிலே,

வீழ்வாய் என

நீ விழுவாயாக என்று,

என்னை
 விதித்தனையே

அடியேன் தலையில் எழுதிவிட்டிரே,

தாழ்வு
 ஆனவை

(இதற்குக் காரணமான) இழிவான
 செய்கைகள்,

செய்தன
 உளவோ

அடியேன் முன் செய்தவைகள் இருக்
 கின்றனவோ?

இனி நீ
 வாழ்வாய்★

இன்னும் நீர் (உலகில் உயிர்களை பிறக்
 கச் செய்து உமது திருவடி அனுபூதியை
 அளித்ததற்கு) என்றும் வாழ்வீராக.

கலையே பதறிக் கதறித் தலையூ
டலையே படுமா றதுவாய் விடவோ?
கொலையே புரிவேடர் குலப் பிடிதோய்
மலையே! மலேசு றிடுவா கையனே. 32

கலையே பதறிக் கதறித் தலையூடு
அலையே படுமாறு அதுவாய் விடவோ!
கொலையே புரிவேடர் குலப்பிடி தோய்
மலையே! மலேசு றிடு வாகைய னே!

கொண்டுசூட்டு

பொழிப்புரை

கொலையேபுரி	★ கொலைத் தொழிலையே செய்கின்ற
வேடர்குல பிடிதோய்	வேடர் குலத்தில் வளர்ந்த பெண் யானேபோன்ற வள்ளிநாயகியார் தழுவி மகிழ்கின்ற
மலையே	மலை போன்றவரே
மலேசூறு இடு வாகையனே	கிரவுஞ்ச மலையைப் பிளந்து வெற்றி பெற்றவரே.
தலை ஊடலையே படும் ஆறு	முதன்மையாக சமயவாதிகளுடன் வாதஞ் செய்து பிணங்குதலையே பொருந்து முறையில்
கலையே பதறி கதறி	சாத்திர நூல்களை மனங்கலங்கிச் சத்தம் போட்டுப்பேசி
அதுவாய் விடவோ	★ அந்த வாதமயமாகவே அடியேன் ஆகிவிடலாமோ (ஆகாது)

சிந்தா குலவில் லொடுசெல் வமெனும்
 விந்தா டவியென் றுவிடப் பெறுவேன்
 மந்தா கினிதந் தவரோ தயனே!
 கந்தா! முருகா! கருணா கரனே!

33

சிந்தா குல இல்லொடு செல்வம் எனும்
 விந்தா டவிஎன்று விடப் பெறுவேன்!
 மந்தாகினி தந்த வரோதயனே!
 கந்தா! முருகா! கருணாகரனே!

கொண்டுகூட்டு

பொழிப்புரை

மந்தா கினி
 தந்த

கங்கா நதி தாங்கிக் கொடுத்த

வர உதயனே

தேவர்கள் கேட்ட வரத்தின்படி சிவ
 மூர்த்தியிடத்தில் உதித்தவரே!

கந்தா

கந்தக் கடவுளே!

முருகா

முருகப் பெருமானே!

கருணாகரனே

கருணைக்கு உறைவிடமானவரே

சிந்தை
 ஆகுலம்

மனதில் துன்பத்தைத் தருவதற்கு
 ஏதுக்களாயுள்ள

இல்லொடு
 செல்வம்
 எனும்

மனைவி மக்கள் செல்வம் என்கின்ற,

விந்த அடவி

விந்தமலைக் காடுபோன்ற
 இத்துயரத்தை,

என்று விட
 பெறுவேன்

அடியேன் என்று நீங்கப்பெறுவேன்.

சிங்கா ரமடந் தையர்தி நெறிபோய்
மங்காம லெனக்கு வரந்தருவாய்
சங்க்ரா மசிகா வல!சண் முகனே
கங்கா நதிபால க்ருபா கரனே,

34

சிங்கார மடந்தையர் திநெறிபோய்
மங்காமல் எனக்கு வரந்தருவாய்
சங்க்ராம சிகாவல சண்முகனே!
கங்காநதி பாலக்ருபா கரனே!

கொண்டு கூட்டு

பொழிப்புரை

சங்க்ராம சிகாவல	★ போரில் வல்ல மயிலை உடையவரே,
சண்முகனே	ஆறுமுகக் கடவுளே,
கங்கா நதி பால	கங்கா நதியின் புதல்வரே,
க்ருபாகரனே	கருணைக்கு இருப்பிடமானவரே,
சிங்கார மடந்தையர்	அலங்காரம் புரிந்து கொள்ளுகின்ற பொது மாதர்களின்
தி நெறி போய்	தியவழியிலே சென்று
மங்காமல்	கெட்டுப்போகாமல்
எனக்கு வரம் தருவாய்	★ அடியேனுக் வரம் தந்தருளவீராக!

விதிகா னுமுடம் பைவிடா வினையேன்
கதிகா ணமலர்க் கழலென் றருள்வாய்
மதிவா னுதல்வன் எரியையல் லதுபின்
றுதியா விரதா சுரபூ பதியே.

35

விதிகாணும் உடம்பை விடா வினையேன்
கதிகாண மலர்க்கழல் என்று அருள்வாய்?
மதிவாள் நுதல் வள்ளியை அல்லது பின்
துதியா விரதா! சுர பூபதியே!

கொண்டுகூட்டு

பொழிப்புரை

மதிவாள்
நுதல்

வள்ளியை
அல்லது

பின் துதியா

விரதா

சுரபூபதியே

விதிகாணும்

உடம்பை விடா
வினையேன்

கதிகாண

மலர்க்கழல்

என்று அருள்
வாய்

பிறைச் சந்திரனை யொத்த ஒளி வீச
கின்ற நெற்றியையுடைய

வள்ளியம்மையைத் தவிர.

வேறு ஒருவரையும் புகழாத

நோன்பு பூண்டவரே!

விண்ணுலகிற்கும் மண்ணுலகிற்குந்
தலைவரே!

பிரமதேவன் படைத்த,

உடம்மை விடாத வினைகளை யுடைய
அடியேன்

நல்ல கதியை அடையும் படி,

தாமரை மலர்போன்ற உமது
திருவடியை,

எப்போது என் தலைமீது சூட்டி அருள்
புரிவீர்!

நாதா! குமரா நமவென் றரன
 ரோதா யெனவோ தியதெப் பொருளே?
 வேதா முதல்விண் ணவர்கூ டுமலர்ப்
 பாதா குறமின் பதசே கரனே.

36

நாதா! குமரா! நம என்று அரனார்
 ஓதாய் எனஓதியது எப்பொருளோ?
 வேதா முதல் விண் ணவர் சூமேலர்ப்
 பாதா! குறமின் பத சேகரனே!

கொண்டு கூட்டு

பொழிப்புரை

வேதாமுதல்
 விண்ணவர்

பிரமதேவன் முதலிய தேவர்கள்

சூடும் மலர்
 பாதா

தங்கள் தலையில் சூடிக்கொள்ளுகின்ற
 தாமரையன்ன திருவடிகளை யுடை
 வரே!

குறமின் பத
 சேகரனே

மின்னல் கொடி போன்ற வள்ளியம்மை
 யின் பாதத்தைச் சூடிக்கொண்டவரே!

அரனார்

சிவபெருமான்

நாதா

தலைவனே

குமரா நம
 என

குமாரக் கடவுளே வணக்கம் என்று
 வணங்கி

ஓ தாய் என

எனக்கு உபநேசிப்பாய் என்று கேட்க

ஓதியது
 எப்பொருள்
 தான்

உபதேசித்தது எத்தகைய பொருள்?
 (அதை அடியேனுக்கும் உபதேசித்
 தருளுவீராக)

கிரிவாய் விடுவிக்ரம வேல் இறையோன்
பரிவாரம் எனும் பத மேவலையே
புரிவாய் மனனே! பொறையா மறிவால்
அரிவாய் அடியோடும் அகந்தையையே. 37

கிரிவாய்விடு விக்ரம வேல் இறையோன்
பரிவாரம் எனும் பதம் மேவலையே!
புரிவாய் மனனே பொறையாம் அறிவால்
அரிவாய் அடியோடும் அகந்தை யையே

கொண்டு கூட்டு

பொழிப்புரை

மனனே

ஏ மனமே!

கிரிவாய் விடு

கிரவுஞ்ச மலையின்மீது அதுதொளைபடு
மாறு விடுத்த

விக்ரமவேல்
இறையோன்

மிக்க வலிமையுடைய வேற்படையை
உடைய இறைவனாகிய முருகக் கடவுளை

பரிவாரம்
எனும்

அடியார்களின் திருக்கூட்டத் தைச்
சேர்ந்தாரே என்ற,

பதம்
மேவலையே
புரிவாய்

பதவியை அடைவதையே நீ விரும்பு
வாயாக

அகந்தையை
பொறையாம்
அறிவால்

நான் என்னும் அகங்காரத்தின்
கொடியை பொறுமையாகிய ஞான
வாளால்

அடியோடு

அரிவாய் ★

வேருடன் அறிந்து தள்ளுவாயாக

ஆதா ளியையொன் றறியே னாயறத்
 தீதா ளியையாண் டதுசெப் புமதோ?
 கூதா ளகிரா தகுலிக் கிறைவா!
 வேதா ளகணம் புகழ்வே லவனே.

38

ஆதாளியை ஒன்றும் அறியேனை அறத்
 தீதாளியை ஆண்டது செப்புமதோ!
 கூதாள! கிராத குலிக்கு இறைவா!
 வேதாள கணம் புகழ் வேலவனே!

கொண்டுகூட்டு

பொழிப்புரை

கூதாள	★ கூதாள மலரை அணிந்தவரே!
கிராத குலிக்கு இறைவா	வேடர் குலத்தில் வளர்ந்த வள்ளி நாய கிக்குத் தலைவரே!
வேதாள கணம் புகழ்	பேய்க் கூட்டங்கள் புகழ்ந்து துதிக்கின்ற,
வேலவனே	வேற் படையையுடையவரே!
ஆதாளியை	வீண் பேச்சுக்களைப் பேசுபவனும்,
ஒன்றும் அறியேனை	நன்மை ஒன்றும் அறியாதவனும்,
அற தீதாளியை	மிகவும் தீக்குணம் உடையவனும் ஆகிய அடியேனே,
ஆண்டது செப்புமதோ ★	ஒரு பொருளாகக் கருதி நீர் ஆட் கொண்ட அருள் திறத்தைச் சொல் லுந்தரமோ

மாவேழ் சனனங் கெடமா ஸ்யவிடா
 மூவே டணையென் றுமுடிந் திடுமோ?
 கோவே! குறமின் கொடிதோள் புணருந்
 தேவே! சிவசங் கரதே சிகனே. 39

மாஏழ் சனனம் கெட மாயவிடா
 மூ ஏடணை என்று முடிந்திடுமோ?
 கோவே! குறமின் கொடி தோள் புணரும்
 தேவே! சிவசங்கர தேசிகனே!

கொண்டு கூட்டு

பொழிப்புரை

கோவே

உலகங்கட் கெல்லாம் அரசே!

குறமின்
 கொடி தோள்
 புணரும்

குறவர் குலத்தில் வளர்ந்த மின்னல்
 கொடி போன்ற வள்ளி நாயகியின்
 தோள்களைத் தழுவுகின்ற

தேவே

தெய்வமே!

சிவசங்கர
 தேசிகனே

மங்கல மூர்த்தியும் சுகத்தைச் செய்ப
 வருமான சிவமூர்த்தியின் குருநாதரே!

மா ஏழ்
 சனனம் கெட

பெரிய ஏழு வகையான பிறவிகளும்
 தொலையுமாறு

மாயை விடா

மாயையினின்றும் நீங்காத

மூ ஏடணை

மூன்று ஆசைகளும்

என்று முடிந்
 திடுமோ

எப்பொழுது தான் அடியேனைப்
 பற்றாது அகலுமோ!

வினையோ டவிடுங் கதிர்வேன் மறவேன்
 மனையோ டதியங் கிமயங் கிடவோ
 சுனையோ டருவித் துறையோ டபுகந்
 தினையோ டிதனோ டதிரிந் தவனே.

40

வினையோட விடுங்கதிர் வேல் மறவேன்
 மனையோடு தியங்கி மயங்கிடலோ!
 சுனையோடு அருவித் துறையோடு புகந்
 தினையோடு இதனோடு திரிந்தவனே!

கொண் டுகூட்டு

பொழிப்புரை

சுனையோடு

சுனையினிடத்தும்

அருவித்
 துறையோடு

மலையருவிகள் விழும் துறைகளிடத்தும்

புகம்
 தினையோடு

பசியதினைப் புனத்திடத்தும்

இதனோடு

பரணிடத்தும்

திரிந்தவனே

வள்ளி நாயகிக்கு அருள் செய்யும்
 பொருட்டுத் திரிந்த பெருமானே!

வினை ஓட விடும்

ஆன் மாக்களின் நல்வினை, தீவினை என்ற
 இருவினைகளும் ஓடும்படிச் செய்கின்ற

கதிர்வேல்
 மறவேன்

ஞான ஒளி வீசுகின்ற வேலாயுதத்தை
 ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன்

மனையோடு
 தியங்கி
 மயங்கிடவோ

மனைவியுடன் கூடி வாழும் இவ்வாழ்
 வில் கலக்கங் கொண்டு மயக்கங்
 கொள்ளலாமோ?

காகா தெனையே சரணங் களிலே
காகா நமனார் கலகஞ் செயுநாள்
வாகா முருகா! மயில்வா களனே!
யோகா சிவஞா னோபதே சிகனே.

41

சாகாது எனையே சரணங் களிலே
காகா நமனார் கலகஞ் செயுந் நாள்
வாகா முருகா மயில்வா களனே!
யோகா சிவ ஞானோப தேசிகனே!

கொண்டு கூட்டு

பொழிப்புரை

வாகா

அழகரே!

முருகா

முருகக் கடவுளே!

மயில்

மயில் மீது வரும்பெருமானே!

வாகளனே

யோகா

சராசரங்களில் கலந்திருப்பவரே!

சிவஞான உப
தேசிகனே

சிவஞானத்தைப் பக்குவ ஆன்மாத்
களுக்கு உபதேசித்தின்றுவரே

நமனார் கலகம்
செய்யும் நாள்

இயமன்வந்து என்பரு உடம்பில்
இருந்து உயிரைப் பிரிக்கும் பொருட்டு
பாசக் கயிற்றை வீசிக் கலகம் புரிகின்ற
நாளிலே

சாகாது

அடியேன் இறவாதபடி

எனே சரணங்க
ளில் காகா

அடியேனை உமது திருவடி நிழலில் தங்கு
மாறு செய்து காத்தருள் வீராக.

குறியைக் குறியா துகுறித் தறியு
நெறியைத் தனிவே லீநிகழ்த் திடலுஞ்
செறிவற் றுலகோ டுரைசிந் தையும்ற்
றறிவற் றறியா மையும்ற் றதுவே. 42

குறியைக் குறியாது குறித்து அறியும்
நெறியைத் தனிவேலை நிகழ்த்திடலும்
செறிவு அற்று உலகோடு உரைசிந்தையும் அற்று
அறிவு அற்று அறியாமையும் அற்றதுவே

கொண்டு கூட்டு

பொழிப்புரை

குறியை

தியானிக்கப்படுகின்ற பொருளை

குறியாது

குறித்து

காலம் இடம் முதலியன இன்றி பிற
வற்றை நினையாமல் அதனையே தியா
னித்து

அறியும்

நெறியை

பசுஞான பாசஞானங்களாலன்றி பதி
ஞானத்தால் அறியும் உண்மை வழியை

தனிவேல் ஐ

நிகழ்த்தி

டலும்

ஒப்பற்ற வேலாயுதத்தையுடைய கட
வுள் மௌன குருவாய் வந்து உள்நின்று
உணர்த்தியவுடனே

உலகோடு

செறிவு அற்று

உலகத்தாரோடு நெருங்கும் உறவு
அற்று

உரை அற்று

வாக்கும் அற்று

சிந்தையும்

அற்று

நினைவும் அற்று

அறிவற்று

சுட்டியறிகின்ற அறிவும் அற்று

அறியாமையும்

அற்றதுவே ★

அறியாமையும் அடியுடன் நீங்கி
விட்டன.

தூசாம் அணியும் துகிலும் புனைவாள்
 நேசா! முருகா! நினதன் பருளால்
 ஆசா நிகளம் துகளா யினபின்
 பேசா அநுபூதி பிறந் ததுவே.

43

தூசா மணியும் துகிலும் புனைவாள்
 நேசா! முருகா நினது அன்பு அருளால்
 ஆசா! நிகளம் துகள் ஆனபின்
 பேசா அநுபூதி பிறந்ததுவே!

கொண்டுக்கூட்டு

பொழிப்புரை

தூசு ஆம்
 மணியும்

தூய்மையான இரத்தின மணிகளும்

துகிலும்
 புனைவாள்

ஆடையும் அணிகின்ற வள்ளி பிராட்
 டியாரின்

நேசா

காதலரே

முருகா

முருகப்பெருமானே!

நினது அன்பு
 அருளால்

தேவரீருடைய அன்புடன் கூடிய
 அருளினால்

ஆசா நிகளம்

ஆசையாகிய விலங்கு

துகள்
 ஆயினபின்

தூள் தூளாக முற்றிலும் பொடியாயின
 பின்பு

பேசா அநுபூதி
 பிறந்ததுவே

மௌனம் என்ற அநுபூதி நிலை அடியே
 னுக்குத் தோன்றியது.

சாடுந் தனிவேல் முருகன் சரணம்
 சூடும் படி தந்தது சொல்லு மதோ?
 வீடுஞ்சுரர் மாமுடி வேதமும் வெம்
 காடும் புனமும் கமழுங் கழலே.

44

சாடும் தனிவேல் முருகன் சரணம்
 சூடும் படி தந்தது சொல்லுமதோ!
 வீடும் சுரர் மாமுடி வேதமும்வெங்
 காடும் புனமும் கமழும் கழலே!

கொண்டு கூட்டு

பொழிப்புரை

சாடும்

பகைவர்களையும், மலமாய கன்மங்
 களையும் அழிக்கின்ற

தனிவேல்
 முருகன்
 சரணம்

ஒப்பற்ற வேலாயுதத்தையுடைய
 முருகனுடைய திருவடிகள்,

வீடும்

முத்தித் தலத்திலும்.

சுரர் மாமுடி

தேவர்களுடைய சிறந்த தலைகளிலும்,

வேதமும்

வேதங்களிலும்

வெம்காடும்
 புனமும்
 கமழும்

வள்ளியம்மை வாழ்ந்த வெப்பமான
 காட்டிலும் திணைப்புனத்திலும் மணக்
 கும் படி விளங்கும்

கழல் சூடும்
 படி தந்தது

அத்ததைய திருவடியை அடியேன்
 சென்னியின் மீது சூட்டிக் கொள்ளும்
 படி தத்தருளிய கருணையை

சொல்லு
 மதோ!

சொல்ல முடியுமோ? (முடியாது)

கரவா கியகல் வியுளார் கடைசென்
 றிரவா வகைமெய்ப் பொருள் குவையோ?
 குரவா! குமரா! குலிசா யுத!குஞ்
 சரவா! சிவயோ கதயா பரனே!

45

கரவு ஆகிய கல்வி யுளார் கடைசென்று
 இரவா வகைமெய்ப்பொருள் ஈகுவையோ!
 குரவா! குமரா! குலிசாயுத குஞ்
 சரவா! சிவயோக தயாபரனே!

கொண்டுசூட்டு

பொழிப்புரை

குரவா

சற்குருநாதரே!

குமரா

குமரக் கடவுளே!

குலிச ஆயுத

வச்சிரப் படையை யுடையவரே!

குஞ்சரவா

தெய்வயானைக்கு நாயகரே!

சிவயோக
தயாபரனே

பக்குவப் பட்ட அடியார்கட்குச் சிவ
யோக நிலையைப் பாலிக்கும் கருணை
மூர்த்தியே!

கரவு ஆகிய
கல்வி உளார்
கடை சென்று

தாம்கற்ற கல்வியைப் பிறருக்குச்
சொல்லாமல் ஒளித்து வைக்கின்ற
புலவர்களிடம் போய்

இரவாவகை

அக்கல்வி ஞானத்தை அடியேன் யாசிக்
காத வண்ணம்

மெய்பொருள்
ஈகுவையோ

உண்மைப் பொருளை உபதேசித்து
அருள் புரிவீரோ? (அருள் புரிவீராக)

எந்தா யுமெனக் கருடந் தையுநீ;
 சிந்தா குலமா னவைதீர்த் தெனையாள்
 கந்தா! கதிர்வே லவனே! உமையாள்
 மைந்தா! குமரா! மறைநா யகனே. 46

எந்தாயும் எனக்கு அருள் தந்தையும்நீ!
 சிந்தாகுலம் ஆனவை தீர்த்து எனையாள்
 கந்தா! கதிர்வேலவனே! உமையாள்
 மைந்தா! குமரா! மறை நாயகனே!

கொண்டுகூட்டு

பொழிப்புரை

கந்தா

கந்தக் கடவுளே!

கதிர்
வேலவனே

ஒளி நிறைந்த வேலாயுதரே!

உமையாள்
மைந்தா

உமாதேவியின் திருக்குமாரரே

குமரா

குமார மூர்த்தியே

மறை
நாயகனே

வேதங்களுக்குத் தலைவரே

எம்தாயும்

எங்களுக்கு அன்னையும்

எனக்கு அருள்
தந்தையும் நீ

எனக்கு அருள் புரிகின்ற தந்தையும்
நீர்தான்

சிந்தை ஆகு
லம் ஆனவை

அடியேனுடைய மனக் கவலைகள்
அனைத்தையும்

தீர்த்து எனே
ஆள் ★

ஒழித்து ஆண்டருள்வீராக.

ஆறு ஹையுநீத் ததன்மே நிலையைப்
 பேறு வடியேன் பெறுமா றுளதோ?
 சீறு வருசூர் சிதைவித் திமையோர்
 கூறு வலகங் குளிர்வித் தவனே.

47

ஆறுஹையுநீத் ததன்மேல் நிலையைப்
 பேறு அடியேன் பெறுமாறுளதோ!
 சீறுவருசூர் சிதைவித் திமையோர்
 கூறு உலகம் குளிர்வித் தவனே!

கொண்டுகூட்டு

பொழிப்புரை

சீறு வரு
 சூர் சிதை
 வித்து

★ கோபித்து வந்த

சூரபன்மனை அழித்து

கூறு
 இமையோர்
 உலகம்

துன்பத்தைக் கூறி முறையிட்ட
 தேவர்களின் உலகத்தை

குளிர்வித்த
 வனே

குளிருமாறு செய்தருவீர் வரே!

ஆறு ஆறை
 யும் நீத்து

முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் கடந்து

அதன் மேல்
 நிலையை

அவைகட்கு அப்பால் உள்ள அநுபூதி
 யாசிய சாயுச்சிய நிலையை

அடியேன்
 பேறு

அடியென் பெறும் பேருக

பெறும் ஆறு
 ளளதோ ★

பெற்றுக் கொள்ளுகின்ற வழி
 எப்போது உண்டாகுமோ!

48

அறிவொன் றறநின் றறிவா ரறிவிற்
பிறவொன் றறநின் றபிரா னலையோ?
செறிவொன் றறவந் திருளே சிதைய
வெறிவென் றவரோ ட்றும்வே லவனே. 48

அறிவு ஒன்று அறநின்று அறிவார் அறிவின்
பிறிவு ஒன்று அறநின்ற பிரான் அலையோ
செறிவு ஒன்று அறவந்து இருளே சிதைய
வெறி வென்றவரோடு உறும் வேலவனே!

கொண்டு கூட்டு

பொழிப்புரை

செறிவு ஒன்று
அறவந்து

உலக பந்த பாசத்தில் நெருக்கமான
உறவுகள் அற்றுப் போகும் நிலை வந்து,

இருளே
சிதைய

அதனால் மல இருள் முற்றிலும்
வலிகுன்றி ஒழியும்படி,

வெறி வென்
றவரோடு

மயக்கத்தை வென்ற சிவ
ஞானிகளுடன்

உறும்
வேலவனே

பொருந்தியிருக்கும் வேலாயுதரே,

அறிவு ஒன்று
அற

சிவபோதம் என்ற ஒன்று நீங்க,

நின்று
அறிவார்
அறிவின்

சிவபோத நிலையில் அடங்கி அந்த
அருட் காட்சியில் நின்று பதி ஞானத்
தால் உணர்கின்ற சிவஞானிகளது
உள்ளுணர்வில்.

பிறிவு ஒன்று
அற

பிரிதல் சிறிதும் இல்லாமல்,

நின்ற பிரான்
அலையோ

கலந்து நின்ற பெருமான் நீரேயன்றோ?
(ஞானவடிவாய் நின்ற நீர் அந்த
ஞானத்தை அடியேனுக்கு
அருளுவீராக,)

தன்னந் தனிநின் றதுதா னறிய
இன்னம் மொருவர்க் கிசைவிப் பதுவோ?
மின்னுங் கதிர்வேல் விகிர்தா! நினைவார்
கின்னங் களையும் க்ருபைசூழ் சுடரே. 49

தன்னந் தனிநின்றது தான் அறிய
இன்னம் ஒருவர்க்கு இசைவிப்பதுவோ!
மின்னும் கதிர்வேல் விகிர்தா! நினைவார்
கின்னம் களையும் க்ருபைசூழ் சுடரே!

கொண்டுசுட்டு

பொழிப்புரை

மின்னும்
கதிர்வேல்

ஒளி வீசுகின்ற கதிர்வேலையேந்திய,

விகிர்தா

வேறு வேறு வடிவங்களையுடையவரே!

நினைவார்
கின்னம்
களையும்

தேவரீரைத் தியானிக்கும் அடியார்
களின் துன்பத்தைப் போக்குகின்ற

க்ருபை சூழ்
சுடரே

கருணை சூழ்ந்த பேரொளியே!

தன்னந் தனி
நின்றதுதான்

கருவி கரணங்களிலிருத்து கழன்று
தனிமையான இனிமையில் நிலை
நின்ற பேரின்பத்தை,

அறிய

மற்றவர்கள் அறிந்து கொள்ளும்படி,

இன்னம்
ஒருவர்க்கு
இசைவிப்
பதுவோ

இனிமற்றவர்க்கு விளக்கிச் சொல்ல
இயலுமோ? (இயலாது என்றபடி)

மதிகெட் டறவா டிமயங் கியறக்
கதிகெட் டவமே கெடவோ கடவேன்
நதிபுத் திர ஞான சுகா திபவத்
திதிபுத் திரர்வீ றடுசே வகனோ.

50

மதிகெட்டு அற வாடி மயங்கி அறக்
கதிகெட்டு அவமே கெடவோ கடவேன்!
நதிபுத்திர ஞான சுகாதி பவத்
திதி புத்திரர் வீறு அடு சேவகனே!

கொண்டுசூட்டு

பொழிப்புரை

நதி புத்திர

கங்கா நதியின் திருக்குமாரரே!

ஞான சுக
அதிப

மெய்யறிவுக்கும் அதனால் விளையும்
பேரின்பத்துக்கும் தலைவரே!

அ திதி
புத்திரர்

அந்தத் திதி புதல்வராகிய அசுரர்களின்

வீறு அடு
சேவகனே

வலிமையை அழித்த வீரமூர்த்தியே!

மதி கெட்டு

அறிவு குலைந்து

அற வாடி

மிகவும் வாட்டமுற்று

மயங்கி

மயக்கமுற்று

அறகதி கெட்டு

அறநெறியால் வரும் உமது திருவடி
அநுபூதியை யிழந்து

கெடவோ
கடவேன்

வீணாகக் கெட்டொழிந்து விடவோ
உரியவன். (அவ்வாறு கெடமரட்டேன்
காத்தருள்வீராக)

51

உருவா யருவா யுளதாய் மிலதாய்
 மருவாய் மலராய் மணியாய் யொளியாய்க்
 கருவா யுயிராய்க் கதியாய் விதியாய்க்
 குருவாய் வருவா யருள்வாய் குகனே.

51

உருவாய் அருவாய் உளதாய் இலதாய்
 மருவாய் மலராய் மணியாய் ஒளியாய்க்
 கருவாய் உயிராய்க் கதியாய் விதியாய்க்
 குருவாய் வருவாய் அருள்வாய் குகனே.

கொண்டுக் கொண்டு

பொழிப்புரை

உருவாய்

உருவுள்ளவராயும்

உளது ஆய்

உள்ள பொருளாகவும்

இலது ஆய்

காண்பதற்கு இல்லாத பொருளாகவும்

மரு ஆய்

நறுமணமாகியும்

மலர் ஆய்

நறுமணமுடைய மலராகியும்

மணி ஆய்

இரத்தின மணியாகியும்

ஒளி ஆய்

அம்மணியில் உள்ள ஒளியாகியும்

கரு ஆய்

அகில உலகங் கட்கும் மூலப்பொருளாகியும்

உயிர் ஆய்

உயிர்க்கு உயிராகியும்

கதி ஆய்

ஆன்மாக்கள் முடிவில் அடையும் வீடுபேராகியும் விளங்கும்

குகனே

குகமூர்த்தியே;

குருவாய்

குருமூர்த்தியாக எழுந்தருளிவந்து அருள்புரிவீராக.

வருவாய்

அருள்வாய்

